d'Offanges. Mine tredive Ulykkesfalbrødre bleve uden Videre eenstemmigt dømte til at skydes i Løbet af Dagen. Med Hensyn til mig skete der besynderligt nok en Undtagelse. Goguillot og hans første Lieutenant dømte ogsaa mig til Fusillering; men Albéric afholdt sig fra at dømme, og den tredie Officeer, der syntes at være hans Ven, sagde nogle Ord om min store Ungdom og stemte for min Frigivelse.

Men da Albéric ikke havde afgivet sin Stemme, var der jo kun tre Dommere, og da to af dem havde været enige om at dømme mig Døden, saa blev jeg dog, som endeligt Resultat, dømt til at fusilleres, som alle de Andre.

Da man førte os bort, saae jeg, at Albéric vendte Hovedet og undgik mit Blik.

Det var blevet bestemt, at vi præcis Klokken fem skulde skydes. . . .

Jeg beder Dem indstændigt, Lionel," sagde Capitain Garbas her til mig, idet han afbrød sin Fortælling, „ikke at troe, at jeg morer mig med at opfinde et Melodrama i et saa høitideligt og alvorligt Øieblik som dette. Den Begivenhed, jeg vil fortælle, er bogstavelig sand. En af vor Digtere har, troer jeg, engang sagt, at det Sande undertiden er usandsynligt; jeg vil tilføie, at paa mine Læber og i et Øieblik som dette er denne Usandsynlighed selv et Bevis for Sandheden. Og hermed fortsætter jeg min Fortælling.

Da Klokken manglede fem Minutter i fem, bleve vi førte udenfor Martorano henad mod den Forpagtergaard, hvor jeg havde tilbragt min Barndom. Det var smukt Veir, Himmelen var saa reen, at jeg i Synskredsen kunde skimte St. Euphemiakovens mørke Trætoppe, jeg tænkte paa, at Luisella var bag disse store Træer, og jeg takkede Gud for den Naade, at jeg i Dødens Øieblik med mit Blik kunde omfatte alt Det, jeg havde elsket.

Man stillede os op i een Række, langsmed Kanten af en Kornmark, som vi vare skilte fra ved en dyb Grav, saaledes at naar vi faldt, vilde vore Legemer falde ned i denne i Forveien gravede Fordybning. Den næste Dag skulde vor Begravelse fuldstændiggjøres ved nogle Skuffer Jord; det var jo at gjøre Stads nok af saadanne Rebeller og Banditer.

Vi vare Alle modige og faste: det er altid Folk, som ikke have Andet tilbage end Fortvivlelsen. Vi bade om, at man vilde lade os Alle døe med utildækket Ansigt, og man tilstod os denne Naade.

Carabinererne stode af Hesten, spændte Hanerne, og en gammel Underofficeer commanderede: „Fyr!"

(Fortsættes.)

Det kongelige Theater.

„Engelskmænd i Indien".

„Engelskmænd i Indien" hedder Stykket; mere passende kunde det maaskee betitles „Giftekniv og Galgenknebel". Kjære Læser, har Du nogensinde seet det Instrument, man kalder en Giftekniv? Saadan en rigtig god, gammel, engelsk Sheffielder-Giftekniv? Hvis ikke, saa gaa hen at see Stykkets kvindelige Hovedperson, Oberstinden. Og Du, endnu kjærere Læserinde, har Du nogensinde seet en Galgenknebel? Saadan en rigtig, dygtig, allerhelvedes Galgenknebel? Hvis ikke, saa gaa hen at see den mandlige Hovedperson, Majoren. Den dramatiske Interesse beroer paa, hvorvidt det vil lykkes den nysnævnte ferme Dame at bemægtige sig en Pakke Breve, som en ubesindig Veninde af hende har tilskrevet bemeldte Major, der er nedrig nok til at give den unge Enke Valget mellem at compromitteres eller at blive hans Kone, og den dramatiske Stigen bestaaer i, at Oberstinden i første Act kun faaer stjaalet Kassen med Brevene (og kun faaer een Niece anbragt) og ikke før i anden Act faaer stjaalet Nøglen til Kassen (og faaer en anden Niece anbragt). Forfatteren synes at have overseet, at ifald Nøglen tænktes ikke at kunne lukke op uden ved Anvendelsen af et særeget Fif, vilde Erhvervelsen af en Dirk meget vel kunne give Stof til endnu en tredie Act (med Affætning og Anbringelse af nogle fjernere Beslægtede, Nærtsødskendebørn f. Ex.). Nu er ikke Alt bragt ud af Emnet, hvad der ligger deri.

Det er ene og alene ved Stoffets Nyhed, at Stykket, medens man seer det, synes ganske underholdende; thi Planen vides forud, saa at Alting indtræffer paa et Haar som det var bestemt, og Charaktererne, der synes lige tagne ud af en Roman, ere flade som Pandekager. Hvad Hovedpersonen angaaer, hvem den beklagelige Indflydelse af „Garnisonslivet og det varme Clima" har gjort til falsk Spiller og ærelos Beiler, til Forfører af unge Kvinder og Fordærver af unge Mænd, da har det ingen synderlig Interesse, naar kun Charakterens Yderlinier ere givne, at forfølge Conturerne af en saadan Figur. Det er ikke nok, at en Charakteer er stor og stærk, naar den tillige er lumpen, lav og grov; en Rotte er, ikke engang udført i Størrelse som en Elephant, nogen smuk eller tiltalende Statue.

Stykket er sat i Scene med megen Smag og spilles meget bedre end det fortjener. Fru Sødring havde i Oberstinden en ikke synderlig fin, men virkningsfuld Rolle, som hun hævede ved at spille den con amore, Hr. Mantzius gjorde en ny og sand Skikkelse ud af Doctorens faa Repliker, Hr. E. Poulsen, hvis Spil i „De har en Datter" samme Aften var særdeles vellykket, gav en ung Fusentast med megen Friskhed og Ynde, og Hr. J. Wiehe var en fortræffelig Major. Endelig havde Frk. Agnes Lange som indisk Naturbarn i en som Heelhed græsseligt flau Rolle Leilighed til at sige nogle enkelte monologiske Repliker med en Ild, en Lidenskab, en sand og dyb Følelse, som rev Tilskueren aldeles med.

Gg.

Ugens Politik.

Den 21de Mai 1868.

Efter halvsjette Maaneds Samling er Rigsdagen bleven sluttet igaar. Skjøndt kortere end „det lange Parlament" ifjor, har Samlingen dog varet altfor længe til at Interessen for den kunde vedligeholdes uskrækket; men det skal paa den anden Side ogsaa indrømmes, at Lovgivningsarbeider, betydningsfulde baade med Hensyn til Omfang og Vigtighed, ere udførte. Henved 50 Love, hvoraf flere organiske, ere Udbyttet af Rigsdagens Virksomhed, og det er kun sjeldent, at saa faa Love ere blevne liggende som Arvegods til Eftertiden. Med Undtagelse af den alt forrige Gang omtalte Værnepligtslov og den hele Række Lønningslove, som vel Ingen, selv ikke Regeringen, for Alvor har meent at kunne tilendebringe i denne Samling — hvilket alene fremgaaer deraf, at flere i umiddelbar Forbindelse dermed staaende Lovforslag ikke engang kunde fremlægges — har omtrent Alt faaet sin Afgjørelse. En alvorlig Villie til at komme saa vidt besjælede aabenbart Rigsdagens Medlemmer, navnlig i de sidste Uger, og lettede Vedtagelsen af flere Love, deriblandt Kjøbstadcommunalloven og Hesteudredningsloven. Det er især Indenrigsministeren og Krigsministeren, der have de fleste vedtagne Love at fremvise, medens Kirkeministeriet kun har fremlagt een Lov, nemlig Valgmenighedsloven, hvis Gjennemførelse dog har været forbundet med de største Besværligheder. Skjøndt Ministeriet Frijs gjentagne Gange i denne Session har været truet i sin Tilværelse, er dets Stilling dog sikkert bleven befæstet ved Udbyttet af de førte Forhandlinger, da der baade i Landsthinget og i Folkethinget har viist sig Tilbøielighed hos Flertallet til selv med store Opofrelser at forhindre et Ministerskifte. Enhver, der med Opmærksomhed har fulgt Rigsdagens Forhandlinger, vil i disse ogsaa have fundet et yderligere Bevis paa, at hvor væsentlig Forskjellen mellem de to Thing end er, vil Rigsdagen i sin nærværende Sammensætning være istand til at arbeide mod et fælles Maal og vise den Imødekommen, naar Anstuelserne staae skarpt ligeoverfor hinanden, der alene kan sikkre et jævnt og roligt Fremskridt under Udvikling af vore Samfundsforhold.

Da Antallet af de Love, som den kommende Rigsdag tager i Arv, som sagt, er meget ringe, kan man sikkert gjøre sig Haab om, at man snart vil kunne naae til en Rigsdag af ordinair Varighed, nemlig paa henved tre Maaneder, saaledes som det er forudsat i Grundloven. Efter hvad vi erfare, vil man virkelig ogsaa søge at opnaae dette Resultat ved i Modsætning til ifjor — da Regeringen udsatte Rigsdagens Sammentræden i to Maaneder, for derpaa at forelægge et stort Antal Love — at sammenkalde Rigsdagen allerede i September Maaned og ikke forelægge et større Antal Lovforslag, end at den kan blive færdig til Juul.

De i det tydske Toldparlament i denne Uge førte Forhandlinger have godtgjort, at om det end lykkedes at kvæle Adressediscussionen ved en vedtagen Dagsorden, kunne de politiske Spørgsmaal ikke undertrykkes, men ville tvertimod ved enhver given Leilighed dukke op paany. Da den hessiske Repræsentant, Geheimelegationsraad Hoffmann, ikke blot i sit eget, men ogsaa i sin Regerings Navn reiste Competencespørgsmaalet og protesterede mod enhver Indblanding i Hessens indirecte Skattevæsen som et Brud paa dette Lands Selvstændighed, fandt han kraftig Understøttelse hos den Deputerede for Würtemberg, Probst, der til stor Forargelse for det national-liberale Parti ligefrem hentydede til Frankrigs Indblanding, idet han sagde: „Vi skulle her tale Fredens Sag. Jeg vil ikke afgjøre, om det vilde have fremmet disse Forhandlinger, hvis de politiske og nationaløkonomiske Grundsætninger vare tørnede mod hinanden i en Adressediscussion. Men jeg synes, at denne Forsamling ogsaa bør tage Hensyn til en anden Fred. Det forekommer mig, at der paa et viist Bjerg samler sig en Lavine, der kan styrte ned i Afgrunden. Jeg tillægger ikke Toldparlamentets Ord en saa ringe Betydning, at de ikke skulde være istand til at at ryste denne Lavine." Grev Bismark udtalte sig med stor Forsigtighed og protesterede mod, at Toldparlamentet skulde have ifinde at overskride sin Competence, medens han dog tillige vilde modsætte sig ethvert Forsøg paa at indskrænke dets Omraade. Med Hensyn til Trudslen om Frankrigs Indblanding svarede han under Forsamlingens Bifald: „Jeg beder den foregaaende Taler at erindre, at en Appel til Frygten aldrig vil finde Indpas i tydske Hjerter."

I Frankrig har Forhandlingen om Frihandel eller Beskyttelsestold ogsaa givet Anledning til, at den politiske Stilling er bleven bragt paa Bane i den lovgivende Forsamling. De fleste af de Talere, der deeltoge i Forhandlingen, vare enige i, at den almindelige Usikkerhed med Hensyn til den politiske Stilling er Hovedaarsagen til den nærværende Krise. Handel og Industri have vel følt et Tryk i de sidst forløbne, uheldige Aar; men de bleve ikke lammede saaledes, som det for Øieblikket er Tilfældet, fordi man dengang ikke ansaae Freden for truet. En af Protectionisterne har altsaa Ret, naar han siger, at Cobdens nationaløkonomiske Principer ere anvendte i Frankrig under høist ugunstige Vilkaar. Det er dog især Ollivier, der repræsenterer den sunde Fornuft under disse Forhandlinger, hvor politiske Hensyn have gjort sig altfor meget gjeldende under Forhandlingen af de materielle Interesser. Han sagde: „Vor Regering erklærer og gjentager daglig: Jeg vil Fred, Verdensfreden er ikke truet. Og desuagtet vedbliver Landet stivsindet at frygte Krig. Hvorfor? Uden at mistænke Nogens Hensigter og med Indrømmelse af, at vor Herster i Modsætning til Machiavels Grundsætning, at enhver Fyrste maa kunne forstaae at bryde sit Ord, foretrækker Washingtons Paastand, at Ærlighed er den bedste Politik, er det aabenbart, at selv om Regeringen har ifinde at føre Krig og forbereder sig dertil, maa den, ledet af en nødvendig, diplomatisk Forsigtighed, paastaae det Modsatte lige indtil den afgjørende Time slaaer. Hvis Regeringen i Londom forberedte et Spørgsmaal angaaende Mainz, ligesom den i Londom forberedte det luxembourgske Spørgsmaal, vilde den endnu stedse sige: Vi gjøre Regning paa Fred." Disse Ord fremkaldte stærk Bevægelse i Forsamlingen, og han tilføiede: „Idet jeg indrømmer, hvad jeg er overbeviist om, at Regeringen i dette Øieblik er oprigtig, maa man erkjende, paa Grund af de menneskelige Anskuelsers Foranderlighed, at naar een eller to Personers Villie er tilstrækkelig til at afgjøre Landets Skjebne, er der ingen Sikkerhed for, at efterat man godtroende har sagt Fred idag, kan man ligesaa godtroende sige Krig imorgen. Man kan gaae endnu et Skridt videre. Der er Noget, som endnu mere end den menneskelige Tales Upaalidelighed forurolige Handelsstanden og berøver den al den Tryghed, hvortil den trænger. Og det er, at ved Siden af de fredelige Ord staae Handlinger, der ikke ere fredelige. Man vil aldrig faae den største Deel af Handelsstanden til at troe, at man vilde foretage saadanne Rustninger, som de alt forberedte, hvis det ikke var Regeringens skjulte Tanke, at føre Krig."

»La France« fremhæver, at Fyrsten af Metternich, der nu er vendt tilbage til Paris, gjentagne Gange har havt Audiens hos Keiseren under sit Ophold i Wien, og at han har havt hyppige Conferencer med v. Beust.

»Le Constitutionnel« indeholder følgende Artikel: „Paa Tirsdag vil det franske Senat discutere de indkomne Petitioner angaaende den høiere Underviisningsfrihed. Kort forinden dette Ordskifte skal finde Sted, har Erkebiskoppen af Orleans fundet det passende at blande sig i Spørgsmaalet ved en i flere Blade offentliggjort Skrivelse, der med stor Heftighed angriber Regeringen og Frankrigs Universitet. Den offentlige Mening vil vide at vurdere denne Tactik. Regeringen vil ikkedestomindre følge den Vei, som den hidtil har betraadt. Hvis det var nødvendigt, vilde dette Angreb kun være en ny Grund for den til at sætte sig imod, at de Petitioner, der ere indkomne til Senatet, sendes til Underviisningsministeriet." Denne Artikel i det officieuse Blad har en vis Betydning, da der i Forveien angives, hvilken Holdning Regeringen vil indtage i denne Sag under Discussionen i Senatet.

Det engelske Ministerium har lidt et nyt parlamentarisk Nederlag under Forhandlingen om Lovudkastet til Valgreformen i Skotland. Den 18de Mai vedtog Underhuset to Ændringsforslag, som det liberale Parti foreslog og som Ministeriet bekæmpede; det første gik ud paa at berøve flere Klækker i England Valgretten forat forøge Antallet paa de skotske Repræsentanter. Denne Ændring vedtoges med 117 Stemmer mod 96. Det andet Forslag, der knytter Valgretten til en Leieafgift paa 16 £, vedtoges med 118 Stemmer mod 96. Dette er et betydeligt Flertal mod Ministeriet, og Disraeli har derfor forlangt Forhandlingens Udsættelse, for at Regeringen kan overveie, hvad den under de nærværende Omstændigheder vil foretage sig.

En Petition, der forlanger Kvindernes Valgret, forsynet med henved 22,000 Underskrifter, er indbragt i det engelske Underhuus. De fleste af Underskriverne ere rigtignok Damer, men der skal ogsaa findes mange ansete Mænds Navne under den.

»La Presse« indeholder en Skrivelse fra Berlin, der meddeler, at Bismark er indkommen med et Forslag til Forbundsraadet, der gaaer ud paa, at den engelske Regerings Visitationsret, i Kraft af de med Hansestæderne om Slavehandelen afsluttede Tractater, skal udvides til hele det nordtydske Forbunds Handelsflaade, saa at de engelske Krydseres Fuldmagt skal forsynes med Præsidenten for Nordbundets Underskrift. Denne Forholdsregel af Bismark vidner om hans Tilbøielighed til at opfylde det engelske Cabinets Ønsker.